

Svar (26/1 90):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

I juli 1989 nedsatte regeringen en arbejdsgruppe til vurdering af behovet for ændringer i lovgivningen som følge af den strukturudvikling, der sker på ejendomsformidlingsområdet. I arbejdsgruppen er repræsenteret Justitsministeriet, Boligministeriet og Industriministeriet.

Arbejdsgruppen vil om kort tid til de tre ministre afgive en redegørelse, som bl.a. forventes at belyse konsekvenserne af anvendelsen af franchising og samarbejdsaftaler inden for ejendomsformidlingsområdet, herunder konsekvenserne for forbrugerne af de såkaldte pakkeløsninger.

Særlig med hensyn til konkurrenceforholdene på dette område har jeg fra Konkurrencerådets sekretariat indhentet følgende udtalelse:

»Sekretariatet kan bekræfte, at Monopoltilsynet i efteråret indhentede en række oplysninger om ejendomsformidlers kædedannelser m.m. Dette arbejde blev imidlertid ikke afsluttet inden Monopoltilsynets nedlæggelse pr. 31. december 1989, hvor monopolloven og pris- og avanceloven blev afløst af den nye konkurrencelov.

Konkurrencebogen, der har til formål at fremme konkurrencen og dermed styrke effektiviteten i produktion og omsætning af varer og tjenesteydelser, administreres af et Konkurrenceråd, der selvstændigt – med rekurs til et ankenævn og domstole – beslutter, hvilke områder Konkurrencerådet skal tage op til nærmere undersøgelse og vurdering.

Konkurrencerådet betjenes af et sekretariat, og det skal oplyses, at sekretariatet er opmærksom på den igangværende udvikling inden for ejendomsformidlingsbranchen. Sekretariatet agter i den nærmeste fremtid at forelægge problemstillingen for Konkurrencerådet, der herefter vil tage stilling til, hvilke initiativer i henhold til konkurrencebogen de igangværende forandringer inden for ejendomsformidlingsbranchen måtte give anledning til.«

På baggrund af arbejdsgruppens redegørelse og eventuelle undersøgelser fra Konkurrencerådet vil regeringen tage stilling til, hvorvidt der er behov for initiativer på ejendomsformidlingsområdet.

Spm. nr. S 387

Til *arbejdsministeren* (17/1 90) af:

Kaj Poulsen (S):

»Vil ministeren sikre, at et fuldtidsforsikret medlem af en arbejdsløshedskasse, der mister retten til supplerende dagpenge, jf. arbejdsløshedslovens § 60, uden at få ret til et arbejdstilbud, fordi pågældende tidligere har haft 2 arbejdstilbud eller er fyldt 60 år, kan opsiges den delvise beskæftigelse uden idømmelse af 5 ugers karantæne?«

Begrundelse

De nye bestemmelser om, at supplerende dagpenge til fuldtidsforsikrede kun kan udbetales i 78 uger, har medført urimelige tilstande for de medlemmer, der ikke samtidig har ret til arbejdstilbud ved fuldtidsarbejde.

Med en beskæftigelse på for eksempel 10–15 timer pr. uge vil der være tale om en økonomisk uholdbar situation, hvorfor der må sikres ret til opsigelse uden tab af dagpengeretten i 5 uger, på samme måde som det allerede er gældende for medlemmer, hvor en arbejdsgiver tilbagekalder en udstedt frigørelsesattest, eller hvor et deltidsforsikret medlem mister retten til supplerende dagpenge.

Svar (1/2 90):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Reglerne om, hvornår et medlem har en fyldestgørende grund til at ophøre med et arbejde, findes i Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringens bekendtgørelse nr. 315 af 17. maj 1989 § 28. Bestemmelserne er fastsat efter forhandling med Landsarbejdsnævnet, og de nævnte situationer anses ikke som fyldestgørende grund til at ophøre med et arbejde.

Formålet med bestemmelsen i lovens § 60 om tidsbegrænsning for retten til supplerende dagpenge er at forhindre en utilsigtet anvendelse af supplerende dagpenge til fuldtidsforsikrede medlemmer, der arbejder på fast nedsat tid.

Det vil efter min opfattelse ikke være i overensstemmelse med dette formål, hvis bortfald af supplerende dagpenge skal anses for en fyldestgørende grund til at sige sit arbejde op.

Jeg finder derfor ikke grundlag for at ændre bekendtgørelsen og indføre særregler for specielle grupper.

Spm. nr. S 392

Til *udenrigsministeren* (17/1 90) af: